

XXX. Fakitermelő Világbajnokság

A Fakitermelési Munkakultúra Alapítvány 2012. március végén kezdte meg a felkészülést a 30. Fakitermelő Világbajnokságra. A magyar válogatott vezetőjének Kántor Jánost (Lexim Kft.), edzőjének Kontra Lászlót (nyugdíjas) nevezte ki 2012. augusztus 27-ig az alapítvány kuratóriumi elnöke. Sopronban, a már megszokott Fáber-réti Motorfűrész Tanpályán májusig folytak a válogatók. Ekkorra alakult ki az idei Magyar Fakitermelő Válogatott: **Bakó László** (Érsekvadkert), **Juhász István** (Ráckeve) és **Rittlinger Róbert** (Somberek). Ifjúsági (24 éven aluli) versenyzőként **Répás Tamás** (Porva) kapott bizalmat.

A csapat felkészülését, majd a világbajnokságra való kijutását és versenyzőkkel való felszerelését főszponzorként az **Andreas Stihl Kft.** támogatta. Támogatásban részesítette a felkészítést végző Fakitermelési Munkakultúra Alapítványt a SEFAG Zrt., a HM Budapesti Erdőgazdaság Zrt., a Zalaerdő Zrt., az Ipoly Erdő Zrt., a Bakonyerdő Zrt., a Ráckevei Erdészet és a Lexim Kft.

A válogatott intenzív felkészülést végzett a világbajnokságot megelőző hetekben a soproni tanpályán. Mivel a döntés versenyszámot (6 év után) ismét az erdőben rendezték a beloruszok, helyszínt kellett keresnünk ennek gyakorlásához. Erdeifenyő véghasználatra lett volna szüksége a csapatnak augusztus első felében, erre azonban Sopron környékén – a természetvédelmi korlátozások miatt – nem volt lehetőség. Így a csapat Ausztriában kapott döntési lehetőséget. Külön köszönet ezért az Esterházy Forstbetrieb-nek.

A magyar csapat 2012. augusztus 22-23-án, beült kisbusszal utazott Belorussziába.

2006 óta az **IALC** (International Association Logging Championships = Fakitermelő Versenyek Nemzetközi Szövetsége) elnöksége végzi a versenyekkel kapcsolatos szervezőmunka egy részét. Ez a tagdíjak beszedését, a jelentkezések fogadását, a szabályzat és kiértékelés kidolgozását, az anyagi háttér egy részének biztosítását, a bírók kiképzésének ellenőrzését, a verseny szakmai felügyeletét, az érmek biztosítását és bizonyos protokolláris feladatok végrehajtását jelenti. Továbbra is a rendező ország feladata a résztvevők (kb. 200 ember) teljes ellátása, a helyszínek, az infrastruktúra, a logisztika

Balról: Rittlinger Róbert, Jubász István, Répás Tamás, Bakó László

biztosítása, és minden egyéb, a versenyhez kapcsolódó feladat elvégzése.

A XXX. Fakitermelő Világbajnokságon Ecuador és Japán mellett 26 európai ország csapata vett részt. Politikai okból hiányoztak a svédek és a dánok. A háromfős felnőtt csapat mellett 23 ország indított ifjúsági (24 év alatti) versenyzőt.

Augusztus 23-án (csütörtökön) kezdődött a hivatalos program. Délelőtt és este ellenőrizte az IALC műszaki bizottsága (jelen sorok írójának közreműködésével) a motorfűrészeket. Ez arra irányul, hogy ne lehessen „tuningolt”, átalakított motorfűrészekkel versenyezni, hanem csak ún. „gyári szériagépekkel”, amit az ellenőrzés után a gépre ragasztott matricával igazolt az IALC. Délután került sor az IALC közgyűlésére. Ugyancsak délután történt meg a rajtszámok sorsolása és az edzőgyűlés. Ezen a napon tekinthették meg a versenyzők a sorsolás szerint nekik jutott döntendő fákat.

Augusztus 24-én (pénteken) délelőtt kirándulásokon vehettek részt a versenyzők és a regisztrált szurkolók, délután pedig Logoisk erdejében és a Raubichi sportcentrumban megkezdődtek a versenyszámok. Este 6-kor került sor az ünnepélyes megnyitóra, amelyet „kultúrműsor” és önkéntes körtánc követett.

Augusztus 25-én (szombaton) egész nap folytatódott a verseny. Este már eredményhirdetést tartottak Raubichiben a *döntés*, a *szerezés*, a *kombinált darabolás* és a *lánckímélő darabolás* versenyszámokból.

Augusztus 26-án (vasárnap) délelőtt

versenyen kívül bonyolították az „Országstaféta” nevű váltószámot. Délután került sor az addigi eredmények összesítése szerinti fordított sorrendben a *gallyzás* versenyszámra, amin négyesével indították a versenyzőket. Este eredményhirdetést tartottak a *gallyzás*, az *egyéni összetett* és a *csapat*, valamint a *staféta* versenyszámokból. A napot és a versenyt (fűlsiketítően hangos zenekar közreműködésével) „sátorudvarban” megtartott bankett zárta.

A csapatok augusztus 27-én utaztak el Belorussziából.

A **verseny** „újdomsága” volt, hogy az elmúlt két bajnokságon alkalmazott oszlopdöntés helyett ismét erdőben rendezték meg a döntést. A szinte terpesz nélküli, 28-32 cm mellmagassági átmérőjű erdeifenyők meg is szórták a mezőnyt. Míg két éve, Horvátországban négyen is 659 pontot értek el az oszlopdöntésben, most 654 ponttal meg lehetett nyerni az erdőben végzett döntést. Ez két éve csak a 9. helyhez lett volna elég.

A szerelés idén szinte mindenkinek lassabban ment, mint két éve. A győztes ideje megfelel a 6 évvel ezelőttinek. Kombinált darabolásban, a német Marco Trabert révén 200 ponttal új világcsúcs született. Neki mindkét rönkjén 1 mm-nél kisebb lépcsővel sikerült összehoznia a két vágást. A belorusz Anatolij Andron viszont csak azzal szorult a 2. helyre, hogy neki az egyik lépcsője meghaladta az 1 mm-t.

Lánckímélő darabolásban a horvát Siniša Varga beállította a 251 pontos világcúscot, őt két belorusz versenyző, majd a magyar Bakó László követte.

A gallyazást – a szerelés elvesztése miatti minden dühét beleadva – hiba nélküli munkával, és szenzációs (14 sec alatti) világcsúcs-idejével nyerte a német Gerhard Briechle. Megjegyzendő, hogy ugyancsak 466 pontot regisztráltak a belorusz ifjúsági versenyzőnél.

Pontszámegyenlőség alakult ki az egyéni összetett verseny élén is. Az egyaránt 1645 pontot elérő Aleksandr Sokolov (orosz) és Jukka Perämäki (finn) versenyző közül előbbinek 4 cm-rel pontosabb volt a döntése, ezért az övé lett az összetett egyéni arany.

A csapatversenyben csak a dobogó 3. fokára sikerült feljutnia a belorusz együttesnek (4780 pont). Nem sokkal előzte meg őket az utóbbi hat versenyen az 5-14. helyek között ingázó orosz csapat (4785 pont). Meglepetésre, de megérdemelten nyertek a finnek (4806 pont). Róluk már korábban leírtuk, hogy a harveszterek elterjedése óta alig vannak motorfűrészsel dolgozó fakitermelők, ezért az un. „régimotorosok” szerepelnek a válogatottban. Ifjúsági versenyzőt nem is hoztak, és a felnőttek közül Vesa Kurkki 1998 óta, Jukka Perämäki 1994 óta szerepel a finn válogatottban. Edzőjük a többszörös világbajnok Hannu Kilki. A sokévi tapasztalat lenne hát a győzelem receptje? A további csapatok helyezéseiben nincs túl nagy meglepetés. A most 4. helyezést elért olaszok 8 éve általában a mezőny elején keresendők. Öröndetes a magyarok 5. helye, 2006 óta folyamatos a fejlődésük. A hollandok (6.), a németek (7.), az észtek (8.) és az osztrákok (9.) általában erős csapattal rendelkeznek, és – kisebb kisiklásoktól eltekintve – még a jelenleginél is jobb eredményre képesek.

A Magyar Fakitermelő Válogatott tehát **az előkelő 5. helyen végzett** a csapatversenyben. A magyarok fejlődését az is mutatja, hogy (4690 ponttal) minden eddiginél magasabb összpontszámot értek el versenyzőink, és 1984 óta nem volt ilyen kis pontszámkülönbség (116 pont) a magyarok és a győztes csapat között. Mindezt úgy érte el a magyar csapat, hogy összesen 120 büntetőpontot (ebből 100-at a gallyazásban) is összeszedett. De óva intünk a „mi lett volna, ha” típusú gondolkodástól, mert pl. a győztes finnek is összekapartak maguknak 60 büntetőpontot, a 7 ponttal mögöttünk végzett hollandok pedig 140-et. A magyar versenyzők átlagosan az edzéseken elért pontszámaik 96,9%-át hozták a versenyen.

Répás Tamás világbajnok fakitermelő

Juhász István volt a legeredményesebb versenyzőnk. A döntésnél hibátlan tuskót produkált, fája mégis 25 cm-rel tért el a célkarótól. Talány, hogy ennek oka a visszaült fa ékelésében vagy másban keresendő. 11 másodperces szerelésével csak 2 ponttal maradt le a dobogóról. Darabolásai jók voltak, de – mint azt már többször megírtuk – mások is jók, a győzelemhez kiváló (és szerencsés) eredmények kellenek. A gallyazása is a legjobban sikerült a magyarok közül, annak ellenére, hogy bemértek nála egy 5 mm-nél magasabb ágcsontot. Egyéni összetettben **a világ 5. legjobb fakitermelőjének** bizonyult.

Rittlinger Róbert ezen a versenyen kissé halványabb volt a tőle elvárhatónál. A 34 cm-es döntési pontossága mellett sajnos tuskóhibát is vétett, ugyanis egyik oldalon 3 mm-rel keskenyebb lett a törési léce az optimálisnál. A négy és két évvel korábban elért bronzérme után, szerelésben (mindössze 4 ponttal lemaradva a győztestől) most csak a 10. helyen végzett. Sovány vigasz, hogy a két évvel ezelőtti eredményével most megnyerte volna a szerelést. A többi versenyszámban jó erős, illetve átlagos eredményt hozott, így egyéni összetettben a 24. helyezésig jutott.

Bakó László újoncként indult a felnőttek között, habár két éve, ifjúsági versenyzőként már megismerkedett a világbajnokság légkörével. Apró tuskóhibával, de jól döntött, azonban helytelen eltávolodást állapítottak meg nála a belorusz bírók, mert szerintük versenyzőnk átlépte a dőlő fa tengelyvonalának képzeletbeli meghosszabbítását. Az ékelést ugyanis a fa bal oldalán fe-

jezte be, majd a jobb oldali biztonsági zónába távozott. Ilyen valóban volt a régebbi szabályzatokban, de ma már nincs. Helytelen az eltávolodás, ha a fa földre ütődésekor a versenyző nincs a biztonsági zónák valamelyikében. Ő azonban ott volt. A háromtagú zsűri két tagja (egyikük jelen sorok írója) úgy ítélte meg, hogy jogtalan a büntetés. A harmadik (svájci) tag azonban ekkor előállt a „szokásos” kérdéssel: Hol van az írásbeli óvás? Nem volt, mivel óvás benyújtása nélkül is nyilvánvaló volt a tévedés. Óvás híján minden maradt a régiiben. Szerelése és kombinált darabolása gyenge közepesen sikerült. **A lánckímélő darabolásnál** viszont csak a 2 másodperccel hosszabb időfelhasználása miatt szorult a **4. helyre**. Igaz, hogy mögötte még öt versenyző volt ugyanolyan „precíz”, mint ő. Ez a 4. helyezést azonban a felnőtt csapaton belül a legjobb eredmény. A gallyazásnál viszont csonk, korai start (?) és lépéshiba miatt összesen 60 büntetőpontot kapott, ami egyáltalán nem volt jellemző rá az edzések során.

Répás Tamás ifjúsági versenyzőnk igazi meglepetést okozott. Döntése ugyan nagyon rosszul sikerült (47 cm-es pontosság, 6,5°-kal magasabb hajkszög és 5 mm-rel szélesebb léce), de utána minden versenyszámban a 23 fős ifjúsági mezőny első felében végzett. **Lánckímélő darabolásban** maga mögé utasította az egész mezőnyt, és **aranyérmet szerzett**. Magyar versenyző utoljára – Roznik László döntésben elért győzelme révén – 1986-ban kapott aranyérmet, lánckímélő darabolásban pedig 1972-ben volt utoljára aranyunk, amit Péntek Imre szerzett. Minden dicséretet megérdemelt tehát a bakonyi kis faluból, Porváról érkezett Répás Tamás, aki négy versenyszámban is bőven felülmúlta edzéseredményeit.

A fakitermeléssel hivatásszerűen foglalkozó, motorfűrészsel dolgozó szakemberek számára, a motorfűrészek tömeges megjelenése (1960-as évek eleje) óta rendeznek versenyeket. A ma már „Fakitermelő Világbajnokság” néven futó versengések közül 1970-ben Magyarország rendezte az elsőt, Visegrádon. A Belorussziában rendezett verseny a 30. volt ebben a sorban. 42 év alatt sokat változott a verseny, de a lényege változatlan maradt: az egyéni szakmai tudás összemérése biztonságosan, de minél gyorsabban. Ez utóbbi azonban semmiképpen nem mehet az előző két szempont rovására.

Dr. Gólya János